

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του "Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρουσιάζον εις την κόραν ημών διακοσμία και υπό του Ολοκυβερνητικού Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα δημοσίου και χρυσιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

*Εσωτερικόν		*Εξωτερικόν	
Ετησίαι	δρ. 16.—	Ετησίαι	δρ. 20.—
Εξάμηνος . . .	> 8,50	Εξάμηνος . . .	> 10,50
Τριμήνος . . .	> 4,50	Τριμήνος . . .	> 5,50

Αι συνδρομαί δέχονται τήν ίσην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

*Εσωτερικ. λιστ. 40. *Εξωτερικ. λιστ. 45
 Φέλλα προσημασμένων διδων, έκδοσης λιστ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Οδός Εδερμίδου δρ. 28, παρά τῷ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 27^{ος}

Εν Αθήναις, 2 Μαΐου 1920

*Έτος 42^{ον} — Αριθ. 22

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθώς δηλώθη και εις τὸ 18ον φύλλον (ιδε σελ. 143), ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὅ ἐ ἢ ἢ εἰς δρ. 16 διὰ τὸ *Εσωτερικόν και δρ. 20 διὰ τὸ *Εξωτερικόν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξαμηνος και τριμήνος, ὡς βλέπετε και εἰς τὰς ἀνωτέρω δροὺς ἐγγραφῆς. *Επίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου γενικῶς ἠδητήθη εἰς λιστὰ 40 διὰ τὸ *Εσωτερικόν και 45 διὰ τὸ *Εξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληροῦσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον και τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αἰξήσις εἶνε ἀναδρομικὴ. *Επίσης οἱ ἠράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξησιν και νὰ ἐπιστρέψουν λιστ. 40 και 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ὁ δεύτερος θερισμὸς θὰ ἦταν πολὺ ἄρθρονος, και χωριστὰ δσα θὰ ἔδιναν στοὺς ἀποίκους τὰλλα χωράφια, τὰ πιδ βορεινά, πιδ τὰ ἐπότηζε τῶρα ἡ λίμνη τῶν Κύνων.

— Τι καλὴ ἰδέα νὰ χρησιμοποίησουμε τὸ νερὸ αὐτοῦ τοῦ ράιματος τῶν Τσακαλιῶν, πιδ χυνόταν ὡς τότε χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια, ἀφοῦ ἡ θάλασσα δὲν τὸ εἶχε βέβαια ἀνάγκη! εἶπε ὁ Τζάκ στὸν κ. Οὐόλστον.

Σταματοῦσαν κάθε τόσο και στοὺς μικροὺς αὐτοὺς σταθμοὺς ἡ συνομιλία ξανάρχισε ζωηρότερη. Ἡ Ἄννα εὔρισκε εὐχαρίστηση νὰ κόβη μερικὰ ἀπὸ τὰ ὠμορφα ἐκεῖνα λουλούδια πιδ ἀρωματίζαν τὴν δένδρστούγια. Πολλὰς ἐκατοντάδες πουλιὰ ἐπετερόγιζαν ἀνάμεσα στοὺς κλώνους τῶν δένδρων, πιδ ἦταν βαρεῖς ἀπὸ φύλλα και καρποὺς. Καὶ τὸ κυνήγι ἔτρεχε ἀνάμεσα στὰ χαμόδενδρα, λαγοὶ, κουνέλια, φραγκόκοττες και μπεκάττες. Οὔτε ὁ Ἑρνέστος, οὔτε ὁ Τζάκ δὲν ἔλαβαν τὴν ἀδεια νὰ πάρουν τὸ τουφέκι τους, και, σὰν νὰ τῶξεραν αὐτὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα και τὰ πουλιὰ, τριγύριζαν με δλη τους τὴν ἡσυχία. Γιατὶ ὅταν

ἐτοιμαζόνταν νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐκδρομὴ, ἡ κυρία Ζερμάττ τοὺς εἶχε πῆ:

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ σκοτώσετε σήμερα, πρωτοχρονιάτικα, ἀλαβῆ και ἄκακα ζῶα.

— Ναί, εἶχαν ἐπιδοκιμάσει κι' ἡ Ἄννα Οὐόλστον ὡς βγοῦμε γιὰ περίπατο, ὄχι γιὰ κυνήγι.

Ὁ Ἑρνέστος, πιδ εἰ κυνηγετικὲς ἐπιτυχίες δὲν τὸν τραβοῦσαν τόσο, εἶχε δεχθῆ εὐχαρίστως. Τὸν Τζάκ ὅμως, πιδ εἶχε τὸ πάθος τοῦ κυνηγιῶ, χρειάσθηκε νὰ τὸν παρακαλέσουν πολὺ. Αὐτὸς δὲν βγῆ χωρὶς τὸ τουφέκι του, πιδ καθὼς ἔλεγε, ἀποτελεῖσαι μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του; Ἦταν

σὰ νὰ τοῦλειπε ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι.

— Ὅπως δὴποτε, τοὺς εἶπε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ πάρω, φθάνει μόνο νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῶ. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴ πυροβολήσω, οὔτε ἂν ἰδῶ μπροστὰ μου ὀλόκληρο κοπάδι κέρδικες!

— Δὲν πιστεύω πὼς θὰ μπορέσετε νὰ κρατήσετε τέτοια ὑπόσχεση, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὰ τὸν Ἑρνέστο, δὲν θάταν φόβος ἄλλὰ με σὰς... Καλύτερα νὰ μὴ πάρετε τουφέκι.

— Κι' ἂν παρουσιασθῆ κανένα θηρίο, πᾶνθηρας, ἀρκάδα, τίγρις, λιοντάρι;... Ὅ πάρχουν. ἔξερете, στὸ νησί μας...

— Ὅχι δμως και στὴ Γῆ τῆς Ἑπαγαλλίας, Τζάκ! ἀποκοιθῆκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἐλα, κάμε μας αὐτὴ τὴ χάρη.

Σοὺ μένουν οἱ ἄλλες τριακόσιες ἐξηντατέσσερες ἢ μέρες τοῦ χρόνου...

— Εἶναι τουλάχιστο δισεκτος;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος.

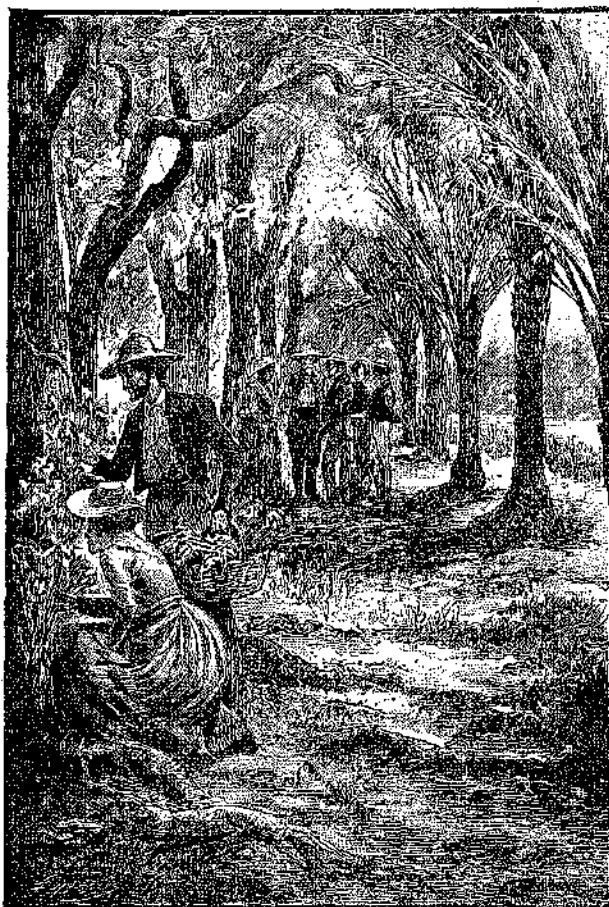
— Τι ἀτυχία! φάναξε ὁ κυνηγός.

Και, — εἰ νὰ κάμη πιά; — βγῆκα κι' αὐτὸς χωρὶς τουφέκι.

Ἐστερ' ἀπὸ μιὰ ὄρα, ἀφοῦ πέρασαν και τὸ δάισος τῶν ριζοφόρων, οἱ δυὸ οἰκογένειες στάθηκαν μπροστὰ στὸ Φαλκενχόρστ.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ κύριος Ζερμάττ ἐξέτασε τὸν περιβόλο, δπου ἦταν κλεισμένα τὰ κατοικίδια ζῶα, και τὸν βρῆκε σὲ καλὴ κατάσταση. Οὔτε οἱ κίθηκοι οὔτε οἱ ἀγρίοχοιροὶ δὲν τὸν εἶχαν κειράξει αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ὁ Τζάκ δὲν βρῆθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήη αὐτοὺς τοὺς «κακούργους».

Οἱ ἀδρομεῖς ἀνέβηκαν πρῶτα στὸν ἐξώστην κι'

Ἡ Ἄννα εὔρισκε εὐχαρίστηση νὰ κόβη... (Σελ. 169 στ. α')

εκάθισαν να ξεκουραστούν. Ο εξώστης αυτός, ημικυκλικός, ήταν καμωμένος από ασπρόχλωμα άπάνω στις ρίζες της πελώριας μαγχαλί εβρας, κι ένα μίγμα από ρετινα και πίσσα τον έκανε αδιάβροχο. Κάτω από τον εξώστη, ήταν άποθηκευμένα βαρέλια με υδρόμελι. Έβγαλαν κι ήπιαν όλοι για δροσιστικό. Έπειτα, από την εσωτερική σκάλα του δένδρου, ανέβηκαν στην ταράτσα, σαράντα πόδια ψηλότερ' από το έδαφος.

Τι ευχαρίστηση έδοκίμαζε πάντα η οικογένεια Ζερμάτι, όταν βρισκόταν 'ς εκείνο το ύψος, μέσα στα πυκνά φυλλώματα του δένδρου!... Μή δεν ήταν η πρώτη της φωλιά, που της έφεραν τόσες αναμνήσεις; Μετά τα δύο της μπαλκόνια από δικτυωτό, με το διπλό της πάτωμα, με τα δωμάτιά της τα στεγασμένα από φλοιούς ένωμένους καλά, και με τα έλαφρά της έπιπλα, η φωλιά είχε γίνει μία δροσερή και χαριτωμένη κατοικία. Άλλά τώρα πιά δεν θα την χρησιμοποιούσαν παρά για ένα μικρό σταθμό, για ένα ξεκούρασμα. Και θα την άφιναν όπως ήταν. Μόνο στο Πρόσπεκτ-Χίλλ θα μπορούσαν να κωμον προσήκες και βελτιώσεις για να χωρή περισσότερο κόσμο. Οκωσθήποτε, ο κ. Ζερμάτι έσκόπευε να διατηρή η και το Φελκενχόρστ, αυτό την «Γερρακορωλή», στον καιρό θα την κρατούσαν ει' άλλωνι τη-ριζοφόρας, ως που θα έπερτε από γηρατεία.

Το απόγευμα εκείνο, ένω συνωμιλοβσαν στο μπαλκόνι, η κυρία Ουόλστων έκαμε μια πρόταση σημαντική. Ήταν γυναίκα με φωτισμένη εύσθετα και με αληθινό θρησκευτικό αίσθημα, και γι' αυτό δεν παρενεύθησαν καθολου, όταν την άκουσαν να τους λέγη:

—Φίλοι μου, εθαύμασα και θαυμάζω ετι, εκάματε στη γωνία αυτή του νησιού σας... Το Φελσενχάιμ, το Πρόσπεκτ-Χίλλ, το Φελκενχόρστ, τα κτηματά σας, τις φυτείες σας, τους άγρούς σας... Αυτά μαρτυροβν τόγη εύφύια, όγη και δραστηριότητα. Ερωτήτα όμως μία μέρα την κυρία Ζερμάτι γιατί σας λείπει...

—Μιά εκκλησία! έφώναξε άμέσως η Μπέτση. Έχετε δίκιο, άγ κητή μου Μέρρ. Χρέος μας είναι να περιώσουμε στο Θεό μία μικρή εκκλησία...

—Όχι δά! είπε ο Τζάκ' πρέπει να του άφιερώσουμε κάτι καλύτερο από μία εκκλησίτσα... μία μεγάλη εκκλησία, ένα ναό! Που νάχη μάλιστα κι' ένα θαυμάσιο καμπαναριό... Πότε θάρχίσουμε, πατέρα;... Υλικά υπάρχουν με το παραπάνω. Ο κύριος Ουόλστων θα κάμη τα σχέδια. Και θα τα εκτελέσουμε.

—Ναι, άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτι, χαμογαλώντας. Δεν είναι δύσκολο να κτισθ' ένας ναός, με το καμπαναριό

του και με δλα. Τον βλέπω από τώρα με τη φαντασία μου. Άλλά δεν βλέπω τον ναό, τον ιερουήρυκα.

—Γίνεται ο Φραγκίσκος, έμα γυρίσι, είπε ο Έρνέστος.

—Άλλά κι' ως να γυρίσι ο Φραγκίσκος, είπε η κυρία Ουόλστων, δεν μάς έμποδιξη τίποτα, αν γίνη έντομεταξύ η εκκλησία μας, να προσευχόμεστε 'ς αυτή μόνοι μας.

—Κυρία Ουόλστων, η ιδέα σας είναι λαμπρή, γιατί δεν πρέπει να λησμονώμε δει κι' άλλοι άποικοι θα έλθουν σε λίγο στη Νέα-Έλβετία. Τον χειμώνα, που θα έχουμε καιρό, θα μελετήσουμε το σχέδιο. Θα βρούμε και τον πιο κατάλληλο τόπο.

—Εγώ νομίζω, είπε τότε η κυρία Ζερμάτι, ότι αν το Φελκενχόρστ δεν είναι πιά κατάλληλο για κατοικία, θα μπορούσε να μεταβληθ' ο' εκκλησία.

—Κι' έτσι ο προσευχής μας, άκ' αυτό το ύψος, θα θέλουν λιγώτερο για να φθάσουν στον ουρανό! έπρόσθεσε ο Τζάκ. Αυτό θα λέγε τουλάχιστο ο άγαπητός μας Φραγκίσκος.

—Μόνο που θα ήταν κάπως μακριά από το Φελσενχάιμ, άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτι. Εγώ θα προτιμούσα να κτίσουμε την εκκλησία μας κοντά στην κυριώτερή μας κατοικία, που γύρω της, σιγά-σιγά θα κτισθούν κι' άλλες κατοικίες. Άς είναι τέλος πάντων. Το σχέδιο αυτό θα το μελετήσουμε.

Τους τρεις-τέσσερους μήνες, που βάσταξε άκόμη το καλοκαίρι, οι άποικοι έκαμαν όλες τις βιαστικές, τις άπαραίτητες εκείνες εργασίες, που έμελλε να τις διακόψη ο χειμώνας. Άπό τις 15 μάλιστα του Μάρτη ως το τέλος του Άπριλη, δεν άνακαύθηκαν ούτε μία ή-μέρα. Ο κ. Ουόλστων εργαζόταν κι' αυτός πολύ, δεν μπορούσε όμως νάντικαταστήση τον Φρίτς και τον Φραγκίσκο στην εργασία που χρειαζόταν για ναποθηκευθ' σάνος στα κτηνοτροφεία και να εξασφαλισθ' η διατροφή των ζώων τον χειμώνα. Πρόβατα, γίδια, γουρούνια, ήταν τόσα καμμία εκατοστή στο Βίλντεγκ, στο Έμπερφορτ και στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, κι' οι σταυλοι του Φελσενχάιμ δεν ήταν αρκετοί να χωρέσουν τόσα ζώα. Ήταν άκόμη και τα πουλιά, —κόττες, γάλοι, περιστέρια, — που έπρεπε να τα ξανακμάσουν για το χειμώνα, στην αύλη του Φελσενχάιμ και να τα περιποιούνται καθημέρα. Όσο για τις κάπνες και τις χήνες, αυτές μπορούσαν να τις άφήσουν στο βάλτο, που δεν άπέχε πολύ. Μόνο τα φορτηγά και τα καματερά, βόνατσι, γαϊδούρια, βώδια, δεν έβγαιναν ποτέ από το Φελσενχάιμ.

Άν λογαριάσουμε λοιπόν τώρα και τις άγελάδες με τα μοσχάρια τους, θα έδομε ότι η διατροφή των άποίκων ήταν

εξασφαλισμένη μόνο με τα προϊόντα της αύλης του Φελσενχάιμ, —γάλα, αυγά, κρέατα, — και άν άκόμη δεν άπληραν τα προϊόντα του κτηνίου και του φαρίματος, που κι' αυτά δεν έπαυαν να είναι άρκετά από τον Άπριλη ως τον Σεπτέμβρη.

Όστόσο, από τις 15 του Μάρτη, έπρεπε να λάθουν μέρος όλοι στις βιαστικές εργασίες της έξοχης, τουλάχιστο για μία εβδομάδα. Και κατόπι, θα μπορούσαν να κάρουν και καμμία ένδρομη έξω από τα σύνορα της Γης της Έπαγγελίας.

Γι' αυτή μίλησαν οι δύο οικογένειες εκείνο το βράδυ. Κι' είπαν πολλές και διάφορες γνώμες, ώστου άκούσθηκε κι' εκείνη που στο τέλος την παραδέχθηκαν όλοι.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

...Κι' άκαρτερά ο κυριός στο παράθυρο, σαν γέλιο στην ψυχή μου και σαν κλάμμα κι' ώρες πολλές σκυμμένος έχω γείρει κι' άκαρτεράω του φίλου μου το γράμμα.

Γλυκειάν έλπίδα μέσα μου έχω σπείρει κι' άκρητεράω να μου φανή το θάμμα και πίνω μέσ' στο ίδιο το ποτήρι θλίψη, χαρά, πόνο κι' έλπίδα αντίμα.

...Κι' άκαρτεράω το γράμμα που μου φέρνει από μακριά λόγια καλά, που σπείρνει μέσ' στη καρδιά χαρά πολύ μεγάλη...

...Κι' άκαρτεράω να μου φανή το θάμμα... Νά ο ταχυδρόμος που προβαίνει όγύλι. Το γράμμα, άχ, δός μου το καλό το γράμμα!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Το μίσος αξίζει κάτι περισσότερο από την καταφρόνια. Μισούμε εκείνον που θέλει να κάνει σε μας ή 'ς άλλους κακό. Άλλά καταφρονούμε όποιον θα ήθελε να πολεμήση, το κακό, μα δεν το κάνει για να μην έχη σκοτούρες και να μην πη ο κόσμος...

Γερά μάτια βλέπουν και σε μέτρο φώ, ένω τάβνατα, για να διακρίνουν, χρειάζονται περισσότερο... Άνείθετα, μόνο οι δυνατές ψυχές μπορούν νάντικρυσούν και να χαροβν ένα ζωηρό πνευματικό φως. Οι πιο άδύνατες γυρεύουν το μέτρο και άρκοβνται 'ς αυτό.

Μόνο άρρωστές φύσεις εθονοβν τον εύτυχισμένο. Και μόνο ψευτές βεβαιώνουν πως άγαποβν τον ξένο άρρωστο γιατί είναι άρρωστος.

Έχουμε υποχρέωσή ναπαλλάξουμε τους δυστυχισμένους από τη δυστυχία, μόνο γιατί άλλωθίτικα δεν θα κατορθώναμε ποτέ να τους άγαπήσουμε. Κι' η υποχρέωσή της άγάπης εκτείνεται 'ς όλους.

E. A.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Είναι σημαντικό να ξέρη κανείς να κάνει ένδιαφέρουσες τις πληκτικές και μονότονες ώρες. Όταν ταξιδεύω με τα βαριά, κλειστά βαγόνια, με άνιαρούς συντρόφους, με καιρό ζεστό, που το κλίμα των τροχών γίνεται στ' αυτά έν' άπελπιστικό τραγούδι, επίμονο κι' έννευρστικό, βρισκω πολλές φορές κάποιον ένδιαφέρον διαβάζοντα στις φυσιογνωμίες των μικρών παιδιών, που ταξιδεύουν μαζί μας. Σ' αυτό το μακρύ ταξείδι, που φαίνεται άτέλειωτο, όταν ο καμπακός μιλά με τον άντικρυνό του για χίλια δυο πράγματα που δεν ένδιαφέρουν ούτε τον ένα ούτε τον άλλο, όταν οι μεγάλοι κλήτουν η σκύβουν, στις μακριές έφημεριδες τους, τι κάνουν οι μικροί αυτοί άνθρωποι, που κανείς δεν τους προσέχει;

Είπα: κανείς δεν τους προσέχει. Ψάμματα. Καμμία φορά όλόκληρο το κοινό ενός βαγονιού παρακολουθεί, όλοράνερα η κρυφά, και με χαμόγελο, που κρύβεται άνεπιτήδετα κάτω άπ' την έφημεριδα, την «ευρηγετική» που δίνει κάποιος μικρός εκεί στη γωνία, κοντά στην πόρτα. Μα μία τέτοια θέση είναι πολύ λεπτή για το παιδί και συχνά δεν είναι άξιο να την κρατήσει: σε τέλος γίνεται κουραστικό κι' έννοηλητικό. Δεν το κρύβω πως προτιμά τα παιδιά που σπαβίνουν και περιφέρουν άπάνω μας τα εινιγματικά μάτια τους. Πεπιλοβν το κουλούρι τους με μία ήζονη παρατεταμένη, γονατισμένα συχνά στους καναπέδες και κυττάζοντας έξω. Δε μιλοβν μεταξύ τους. Όταν τους προσφέρετε κάτι, άρνοβνται να το πάρουν με κινήματα νευρικά.

Τα παιδιά που έζησαν πολύ με κυρίες, έχουν ένα ύψος μελαγχολικό κι' έρωτηματικό' ένχ ύψος άνερωπόλο πηγαινει ιδίως στα παιδιά που έχουν μπουκλιές και μάτια με οβρανό χρώμα. Σι-νθώς οι κυρίες που τα συνοδεύουν, τους δείχνουν μία άδιαφορία και τους μιλοβν χωρίς όρεξη. Τίποτε τότε πιο χαριτωμένο άπ' το σιωπηλό τους χασμουρητό.

Είναι πολλές φορές εύθυμα η τρεχάλα και τα σφυρίγματα του τραινου τα ένθουσιάζουν, ένα τρομαγμένο κοπάδι άρνιδών δεν περνά άπαρατήρητο άπ' τα μάτια τους. Με συχνά κέρτουν σε μελαγχολία άνεζηήγητη και παραξένη για την ήλιξία τους. Τότε το τραγούδι: Ξεψυχά στο στόμα τους' άρνινον τις κάλτες τους να κάτσουν, τους φιόγκους τους να λυθοβν από τον άέρα, που τους πηγαινοφέρνει. Κι' όταν νυχτώτη και άνάβουν τα φώτα του τραινου, κι' από μακριά φαίνεται σε μία νυχτερινή, μελαγχολική λιτανεία, τότε κανένα πιο παιδικό κεράκι δεν μένει όρθιο. Τα

γόνατα κι' οι όλοι της μαμμάς, οι γωνίες του βαγονιού, γίνονται άμέσως προσκέραλα. Νυστάζουν. Τα κεφάλια τους λικνίζονται, οι φωνές τους γίνονται βραχνές και τα μάτια τους προσηλω-νονται άπάνω μας κι' ένα ύψος που μοιάζει άνετηρό κι' έπιτιμητικό. Τα ξυκνοβν τότε-ποτέ. — «Τάκη, κοιμάσαι, χρυσό μου; Σήκω, μην κοιμάσαι!» η τα ξεγελοβν με ψεύτικες ύποσχέσεις: «—Νά, φτάσαμε! Σήκω να δης. Μα δεν άκούς;» Μα δεν τα καταφέρουν με κανένα τρόπο. Και σε λίγο, κι' ο Τάκης κι' η μαμμά χάνουν τη σοβαρότητα που ήθε-λαν να κρατήσουν όλη την ήμέρα άνε-ναντι μας: ο Τάκης γίνεται, στον ύπνο του, το τρυφερό, χαϊδεύσιμο παιδί, κ' η μαμμά του δίνει την άγκαλιά της, που θαρρείς και την ζητά όλο του το σώμα στη στάση που κοιμάται...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ - ΤΑ ΓΑΪΔΟΥΡΙΑ

(Παραμύθι)

Μία φορά κι' έναν καιρό ένας άν-θρωπος έκαμε κουμπάρο το Διάβολο. Και 'ς όλοια περίστατη βρισκότουνε, έτρεχε 'ς τον κουμπάρο του κι' εκείνος άμέσως τον βοηθούσε. Κάποτε όμως έτυχε ο κουμπάρος του Διαβόλου να λάβη ανάγκη από διακόσιες δραχμές όταν ο Διάβολος ήταν σε μεγάλες άπενταρίες.

—Τι να σοβ κάμω, κουμπάρε μου, του λέει' αυτή τη στιγμή δεν έχω πεντάρα. Την άλλη εβδομάδα όμως έλπίζω να σκαρώτω μία καλή δουλειά και τότε σοβ δίνω όσα θέλεις.

—Τα χρειάζομαι τώρα σοβ λέω, κουμπάρε' κοιτάξε, κάμε ετι κάμης, να μου τα βρής. Τι Διάβολος είσαι συ και τί σ' έκανα κουμπάρο, σαν δεν μπορείς να μου δίνης λίγα ψυροχρήματα τη στιγμή που τα χρειάζομαι;

Αυτά τα λόγια του κουμπάρου του άγγιζεν το Διάβολο 'ς το φιλότιμο κι' άπαράσισε να βρ'η κάποιον τέχνασμα και να οικονομήτη την περίεκτηση. Έμεινε κάλοσο συλλογισμένος, κι' ύστερα σήκωσε ξαφνικά το κατάμαυρο κεφάλι του με τα μεγάλα κέρατα, γέλασε... τατανικά, κόννητε από εύχαρίστηση την ούρα του και φώναξε:

—Εββηκα!

—Τι;

—Α, ένα έξοχο σχέδιο, έντελώς διαβολικό. Άκουσε: Οι μεταμορφω-τό 'ς ένα γαϊδούρι πρώτης τάξεως. Εγώ θα με πάρης και θα με π' 'ς το παζαρι να με πουλήτης. Άμα με πουλήτης, θα πάρης τα λεπτά και θα φύγης. Εγώ ύστερα θα ξαναγίνω Διάβολος και θα φύγω κι' ο χαζός άγοραστής άς κουρεύεται.

Κι' έτσι άμέσως ο Διάβολος έγινε ένα καλό γαϊδούρι κι' ο κουμπάρος του το πήρε από το καπίστρι και το πήγε 'ς το παζάρι. Έκει βρέθηκε ένας χωρικός που είχε έλθει επίτηδες από το χωριό του για να αγοράση ένα γαϊδούρι, γιατί το δικό του είχε φοφήσει. Αυτός ο χωρικός, έμα είδε το γαϊδούρι —Διάβολο, το έβαλε άμέσως 'ς το μάτι, το συμφώνησε τριακόσιες δραχμές, τις πλήρωσε άμέσως και, κατευχαριστημένος για το φάνι του, έσυρε από το καπίστρι το γαϊδούρι για να το πάη να το πουτή. Το γαϊδούρι ακολουθούσε ήσυχα' έμα όμως έφθασαν 'ς τη βρύση, δίνει μία και τρυκάνει μέσ' στην κάνουλα.

Ο κακόμοιρος ο χωρικός σάστισε και δεν ήξερε τι να κάνει. Μα ο Διαβολογαϊδάρης κουνούσε τ' αυτί του μέσα από την κάνουλα και τον κοροΐδευε. Τότες ο χωρικός άρχισε να τον παρακαλή:

—Έβγα, γαϊδουράκι μου, που έγώ σ' άκριβοπήλωσα και για δουλειά σε θέλω. Έβγα, και θα σοβ έχω πάντα άγοβρι καθαρό, κι' όλο χορτάρι φρέσκο θα σε ταΐζω.

Ο Διάβολος όμως έξακολουθούσε επίμονα να κουνά τ' αυτιά του και να τον κοροΐδευη.

Τότε ο φτωχός χωρικός έτρεξε και φώναξε ανθρώπους, και τους ζήτησε βοήθεια για να βγάλουν το γαϊδούρι από τη βρύση.

Μ' από όσους έτρεξαν, κανένας δεν έπίστευε αυτά που έλεγε ο χωρικός. Και τον συμβούλεψαν να μην ξαναπή τέτοια παραμύθια, γιατί θα τον πάρουν για τρελλό και θα τον δέσουν.

Έκείνος φυσικά επέμενε πως είναι αλήθεια και τότε θύμωσαν και τον έδεσαν σαν τρελλό και τον έδεσαν. Σ' όλη τη πολιτεία μαθεύθηκε πως ο χωρικός εκείνος τρελλάθηκε κι' όλοι είχαν όρεξη, πήγαιναν και τον ρωτούσαν πως μπήκε ο γαϊδός στη βρύση και τον έκαναν χαζό. Έκείνος ο δυστυχισμένος, ότη έδλεπε να τον κοροΐδούουν, τόσο άγρίευε και τους έλεγε να πάνε στη βρύση και να κοιτάζουν από την κάνουλα για να ιδούνε που κουνά τ' αυτιά του το γαϊδούρι. Μα σαν έλεγε πάλι αυτά, τον ξανάδεσαν και τον κτυπούσαν.

Στο τέλος, άρρω είδε ο δυστυχισμένος πως κανένας δεν τον πίστευε κι' όλοι τον έδεσαν, άποφάσισε να μην ξαναπή τίποτα για το γαϊδούρι που μπήκε στη βρύση. Κι' έτσι τον άφησαν ελεύθερο. Τότε ο χωρικός έ-ρξ' ετι στην βρύση, κλητίε την κάνουλα και είπε:

—Εγώ, μωρέ, κλητίε γαϊδούρι είπε, το ξέρω καλά πως εί-... α'... άμα δεν το λέω, γιατί με δε... βρωάνε πως είμαι τρελλός.

(Δαιμό) ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Αγαπητοί μου

ΙΑ να καταλάβη κανείς καλά πόσο αξίζει ένα πράγμα δικό του, πρέπει να κινδυνεύσει μια στιγμή να το χάσει. Έτσι κατάλαβα κι' εγώ τι αξίζει, για μένα, το σπίτι μου, την τραγική αυτή ημέρα που κινδύνευσα να το χάσω από πυρκαϊά. Παλάτι να ήταν, καλόδι να ήταν, δεν θα ζήριζε, για μένα, ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Το σπίτι μου, το δικό μου, ένα μέρος του έαυτού μου! Όπως μερικά ζώα με το δασυκό τους, έτσι κι' ο άνθρωπος είναι κολλημένος, δεμένος με το σπίτι του. Άδρατοι οι δεσμοί, αλλά δεν ποινούν λιγότερο όταν τους κόβει το ασπλαγχο χέρι της Κακοτυχίας, που παρουσιάζεται τότε σα φωτιά, τότε σα σεισμός, τότε σαν πλημμύρα. Ω, πώς έπόνεσα κι' εγώ, την τραγική ημέρα που κινδύνευσα να χάσω το σπίτι μου από πυρκαϊά!...

Κανένα κακό δεν είχε ιδη τη νύκτα με καμιά άνησυχία δεν είχε πέσει απόβραδυς να κοιμηθώ. Ήσυχος άπεναντίας, γιατί, κατά τη συνήθειά μου, είχα παρακαλέσει το Θεό από κάθε κακό να με φυλάξει... Και τα χαράγματα, εξύπνησα από φωνές τρόμου και σφυρίγματα κινδύνου.
— Τι είναι;
— Φωτιά!...
Πετιέμαι και τρέχω στο ένα παράθυρο: "Ένας πυκνός καπνός, πίσω απ' τα τζάμια, δεν μ' αφήνει να ίδω τίποτα. Πηγαίνω στο άλλο, τα ίδια. Η κάμαρά μου περικυκλωμένη από καπνούς και σε λίγο βέβηλα από φλόγες. Γρήγορα! να φύγουμε τοδύλαστο ζωντανό!... και ντυμένοι. Σε πέντε λεπτά ντύνομαι στην εντέλεια, (ένω άλλη φορά κάνω και μία ώρα,) άρπάζω ακόμα μια φορεσιά ρούχα, ένα-δυο χειρόγραφα και φεύγω. Περνώ σταντικρινό σπίτι και τάφινω. Οι καλοί άνθρωποι μου ψήνουν ένα καφέ και τον πίνουν στο πόδι. Ένω μεταξυ η φωτιά έχει θηριώσει. Οι τεράστιες φλόγες γλείφουν τώρα το σπίτι μου. Δεν γλυτώνει!... Κι' οι δικοί μου, με τη βοήθεια των καλών γειτόνων, βγάζουν, ότι μπορεί να βγεί: Ρούχα, στρώματα, σκεπάσματα. Τάλλα όλα θα μείνουν, να καούν μαζί με το σπίτι...
Δεν άντέχω να ίδω τέτοιο θέαμα... Μόλις με παρηγορεί η Κάκια μου, με τη

διαβεβαίωση ότι έβγαλε και κάμποσα χειρόγραφα μου. Και φεύγω από τηγειτονιά. Πηγαίνω 'ς ένα συγγενικό μου σπίτι, στην Όμόνοια, και τους ξυπνώ, — είναι πολύ πρωί ακόμη, — για να τους προειπωρώσω να μ'ας δεχθούν. Έκει περιμένω τώρα. Περιμένω να έλθουν οι δικοί μου, με τα πράγματα που πρόφθασαν να βγάλουν και με τη φοβερή είδηση ότι καήκαμε...

Μπορείτε να φαντασθήτε την άγωνία που έσοφγγε την ψυχή μου και τις αλλαγές σκέψεως που περνούσαν από το νου μου. Πάντα μου έμενε και μία έλπίδα, αλλά τόσο άμυδρή! Κι' ήμουσ σχεδόν βέβαιος, ότι στο σπίτι εκείνο που το άφησα πρ'α μιάς ώρας τριγυρισμένο από φλόγες και καπνούς, δεν θα μπορούσα ποτέ πιά να ξαναγυρίσω... Θ'α κοβόταν η συνέχεια της ζωής μου, θα έχανα ε,τι μ' έδενε με το παρελθόν. Παλιά έπιπλα άγαπημένα, βιβλία, χερτιά, φωτογραφίες, επιστολές, ε,τι έχει, ε,τι φυλάει κάθε άνθρωπος, κι' ε,τι άποτελεί τη ζωή του... Πόσα πράγματα, τιποτένια για τους άλλους, αλλά γι' αυτόν πολυτιμότερα από κάθε πολύτιμο!... Π'όσο άναμνηστικά!... Και τώρα τίποτα! Πρέπει να τα ξανακάνω! Άλλά ξαναγίνονται όλα; Π'όσο να ξαναγίνουν π. χ. τα γραμμάτια της μητέρας μου;... Κι' η «Διάπλασις» από κάτω; Π'όσο και τότε θα μπορούσε να ξαναβγεί; Ο κ. Πιπαδόπουλος είχε περισώσει τοδύλαστο τα μητρώα και τις ταινίες των συνδρομητών. Άλλα τα βιβλία που μεταφράζουμε, οι Ασκήσεις, τα κομμάτια της Σελίδος, οι Διαγωνισμοί, οι εικόνες, τα προηγούμενα φύλλα, τα Μ. Μυστικά, τα λυσόχαρτα; Ήταν δυνατό να κουβελιθ'η οδύκληρο το γραφείο; Πόσα πράγματα χρήσιμα, άταραίτητα για την έκδοση του περιοδικού! Και πόσες καιρός για να ξαναγίνουν! Καταστροφή!...

Κι' άξαφνα, εκεί που ο' αυτή την άγωνία περιμένα στο συγγενικό μας σπίτι: τους δικούς μου με τη φοβερή είδηση, βλέπω... τον Γιάννη, το μικρό μας ύπηρέτη. Το πρόσωπό του είναι χαρούμενο. Και μου λέει:
— Η κυρία είπε να έλθετε, γιατί γλύτωσε το σπίτι.
— Κι' η φωτιά;
— Κοντεύει να σβύσει.
Τρέχω, φθίνω... Ν'α το σπίτι, άκέραιο, άπείραχτο! Κι' η φωτιά τώρα μακριά. Τι θεύμα είχε γίνει; Το πρωί οι καπνοί σπράγγονταν από δω' τώρα τους βλέπω να φεύγουν από εκεί. Άλλάζει ο καιρός, ο άέρας! Σε τέτοιες στιγμές, ο άνθρωπος γίνεται εγωϊστής. Και στον εγωϊσμό μου, χωρίς να συλλογισθώ τους άλλους που κάηκαν και που καίγονταν ακόμη, έδόξασα το Θεό που τον είχα παρακαλέσει να με φυλάξει και με φύλαξε.

Ένας στρατιώτης, από τη ζώνη που περικυκλώνει το τετράγωνο, θέλει να μ' έμποδισή:
— Δεν επιτρέπεται, κύριε!
— Άφησέ με, χριστιανέ, να πάω στο σπίτι μου!
Ο τόπος που έδωσε το αίσθημά μου σ' αυτές τις λέξεις, του έκαμε, φαίνεται, έντύπωση και μ' άφησε να περάσω. Και ν'α, σε λίγο σπρώχνω την πόρτα και ξαναπαίνω στο σπίτι εκείνο, που το θεωρούσα χαμένο για πάντα. Με τον τρόμο, με τη λύπη, με την άγωνία της άγνης, μόνο η χαρά αυτή μπορούσε να συγκριθ'η. Ά, τί χαρά, τί μεγάλη, τί άπερίγραπτη χαρά! Άνεβαίνω. Το σπίτι είναι άνω κάτω, αλλά είναι το σπίτι. Και σε λίγες ώρες θα ξαναγίνη όπως ήταν. Μπαίνω στην κάμαρά μου. Μόνο ένα παράθυρο έχει καή. Μπαίνω στο γραφείο μου. Άπείραχτο, όπως το είχα αφήσει. Τα χειρόγραφα έχουν γυρίσει από τη γειτονία κι' είν' εκεί, για να τα βάλω πάλι στα συρτάρια. Και καθούμαι στην πολυθρόνα μου, μπροστά στο τραπέζι μου. Ν'α η πένα μου, το καλαμάρι μου, το συτυχαρτό μου, τα χορτιά μου. Τίποτα δεν λείπει, μπορώ να εξακολουθήσω την εργασία μου, μπορώ να σ'α; γράψω: Είμαι βασιληάς!
Σ'ας άναλάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

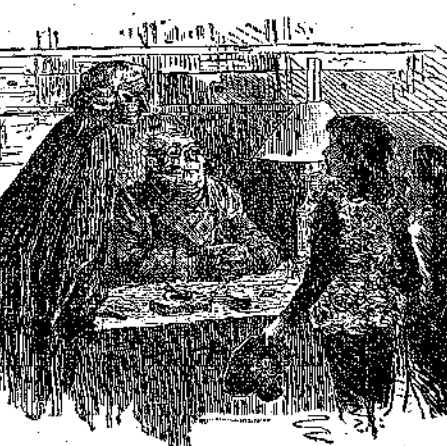
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Άκαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'. (Συνέχεια)
Πολλά απ' αυτά τα πλοία έτοιμαζόταν ν' άναχωρήσουν και στα κατάρτια τους έβλεπε τους ναύτες ν' άνεθοκατεβαίνουν σκάλες από σχοινιά, που από μακριά φαινόταν λεπτές σαν πανιά άραχνης.
Πίσω του το πλοίο μας άρην' έν' άρριμένο αλλ'άκι στη μέση του χίτριου νερού, όπου έπλεαν λογίων λογίων πράγματα, σανίδια, ξύλα, μπουκάλια, βουλωμάτα, φύκια, ακόμα και πτώματα ζώων. Κάπου-κάπου, κανένα πουλί με μεγάλα φτερά έπεφτε άπάνω τους και πάλι σηκωνόταν ψηλά με τη λεία στο στόμα.
Γιατί να κοιμάται ο Ματτίας; Καλύτερα θάκανε να ζυπνήση. Ήταν ένα θέαμα που άξιζε να το βλέψη κανείς.
Κι' έσο προχωρούσε το πλοίο μεστών Τάμεση, τόσο το θέαμα γίνονταν περιεργότερο κι' ωραιότερο. Δεν ήταν μόνο τα άτμοκίνητα ή ίστιοφόρα πλοία που άξιζε την κόπο να κοιτάξη κανείς' η τα μεγάλα τρικάρτα, τα πελώρια στη μέση που γύριζαν από χώρες μακρινές' η τα όλομυρα άνθρωποφόρα, οι βάρκες οι φορτωμένες ως άπάνω με άχυρα ή με σανό, που έμοιαζαν με πλεούμενες θυμωμένες' η τα

μεγάλα κόκκινα, μαύρα ή άσπρα βαρέλια, που τα στριφογύριζε το ρέμμα. Ήταν ακόμη κι' εκείνα που συνέβαιναν στις δυο όχθες του ποταμού, που φαινότανε τώρα καθαρά με όλες τους τις λεπτομέρειες, με τα ώμορφοβαμμένα σπίτια τους, με τα πράσινα λιθαρία τους, με τα δένδρα τους που ποτέ δεν τα άτράνταζε πελέκι, κι' έδω κι' εκεί με τις εξέδρες για το μαρκάρισμα, που προχωρούσαν έπάνω από το μαύρο βοδύρο της άκροποταμιάς, με τα σινιάλα της καλίρρυας, πασσάλους πράσινους και γλυστερούς.
Έμεινα έτσι πολλήν ώρα, με τα μάτια δλάνοικτα, μη συλλογιζόμενος άλλο παρά να βλέπω και να θαυμάζω.
Άλλ' άξαφνα, και στις δυο όχθες, τα σπίτια πυκνώνουν και σχηματίζουν μακριές γραμμές κόκκινες' η άεμόσφαιρα σπαστενιάζει: ο καπνός και η ομίχλη ανακατεύονται, χωρίς να ξέρη κανείς αν ο καπνός είναι πυκνότερος ή η ομίχλη' κι' ακόμη, άνει για δένδρα και για λιθαρία παρουσιάζεται ένα δάσος από κατάρτια. Τα πλοία είναι τώρα στα λιθαρία!
Δεν κρατιέται πιά' ροβολώ από τη σκοπιά μου, τρέχω στον Ματτία και τον ξυπνώ. Ή ναυτία του έχει περάσει κι' είναι πιδ ευδιάθετος τώρα. Έτσι μ' άκολουθεί στο ψηλό εκείνο κασσόνι, βλέπει, θαμπώνεται και τρίβει τα μάτια του: 'Έδω κι' εκεί, μέσ' από τα λιθαρία, προβάλλουν κανάλια, που τελειώνουν στον ποταμό. Και τα κανάλια αυτά είναι γεμάτα πλοία.
Το κακό είναι, που η ομίχλη κι' ο καπνός πυκνώνουν περισσότερο. Δεν βλέπει κανείς γύρω του παρά κάπου-κάπου' κι' έσο προχωρεί, τόσο δυσκολότερα διακρίνει τ' άντικείμενα.
Το βαπόρι μας τώρα άργοσαλεύει. Σε λίγο η μηχανή του σταματά και τα καλαμάρια του πετιούνται έξω. Είμαστε στο Λονδίνο. Άκοιθαζόμαστε. Οι άνθρωποι μ'ας κοιτάζουν, αλλά δεν μ'ας μιλούν.
— Ήλθε η ώρα να μεταχειρισθ'η τ' άγγλικά σου! λέω του Ματτία.
Κι' ο Ματτίας, που δεν τα χάνει ποτέ, πλησιάζει: ευθύς ένα χοντρό κοκκινόγενη κι' εύγενικά, με το καπέλλο στο χέρι, τον ρωτά από που πηγαίνον στο Γαρήν Σκουέιρ.
Μου φαίνεται πως άργούν να συνεννοηθούν. Ο κοκκινόγενής κολλές φορές άναγκάζει τον Ματτία να του επαναλάβη τα λόγια του. Άλλά δεν θέλω να δειξω πως άμφιβάλλω για την άγγλομάθεια το' φίλου μου...
Έπιτέλους γυρίζει σε μένα.
— Πολύ εύκολο, μου λέει. Δεν έχουμε

παρά ν'άκολουθήσουμε ίσια τον Τάμεση. Άλλά πώς; Έκείνο τον καιρό, ο Τάμεσης δεν είχε προκομίες. Τα σπίτια έφθαναν ως την άκροποταμιά. Άναγκαζόμαστε λοιπόν να πάρουμε τους δρόμους που μ'ας φαίνεται πως ακολουθούν τον ποταμό.
Οι δρομοί αυτοί είναι σκοτεινοί, γεμάτοι λάσπες. Και τί άμάξια, τί κιβώτια, τί θέματα! Με μεγάλη δυσκολία κατορθώνουμε να περνούμε μέσ' απ' αυτά τα έμποδια, που παρουσιάζονται άκατάπαιστα. Έδωσα τον Κάπη μ' ένα σχοινί και τον κρατώ κοντά μου. Μόλις είναι μια ή ώρα κι' όμως τα γκάζια στα μαγαζιά είν' άναμμένα.
Το Λονδίνο, έτσι που το βλέπουμε τώρα, δεν μ'ας κάνει την έντύπωση που μ'ας είχε κάνει ο Τάμεσης.
Προχωρούμε και κάθε τόσο ο Ματτίας ρωτά αν είμαστε ακόμη μακριά από το Λίνκολν'ς Ίνν' μου λέει ότι, καθώς του είπαν, πρέπει να περάσουμε από μία

μεγάλη πόρτα, που θ'α κλεινή το δρόμο που ακολουθούμε. Αυτό μου φαίνεται παράξενο, αλλά δεν τολμώ να του πω ότι ίσως δεν κατάλαβε καλά.
Άλλά όχι, ο Ματτίας κατάλαβε στην εντέλεια. Κι' σε λίγο φθάνουμε σε μία καμάρα, που καθβλικόσει το δρόμο, με δυο μικρές πόρτες πλάγιες. Είναι το Τεμπλ-Μπάρ. Κι' πάλι ρωτάμε για το δρόμο μας και μ'α; λένε να στρίψουμε δεξιά.
Δεν βρισκόμαστε τώρα πιά σ' ένα μεγάλο δρόμο, γεμάτο κίνηση και θόρυβο' αλλά σε κάτι δρομάκια σιωπηλά, που διαστρώνονται και συμπλέκονται: μεταξυ τους τόσο πολύ, ώστε μ'α; φαίνεται ότι γυρίζουμε χωρίς να προχωρούμε, ε-πω; σε λαβύρινθο.
Άξαφνα, εκεί που νομίζαμε πιά πως χαθήκαμε, βρισκόμαστε σ' ένα μικρό νεκροταφείο γεμάτο τάφους, που οι πλακές τους είναι μικρές, σε να τις είχαν βάψει με φούμο' είναι το Γκρήν-Σκουέιρ!

Ένω ο Ματτίας ρωτά ένα διαβάτη, εγώ στέκομαι, για ν' άναπνεύσω. Η καρδιά μου κτυπά δυνατά' τρέμο δλας.
Έπειτα ακολουθώ το Ματτία και σε λίγο σταματούμε μπροστά σε μία χάλκινη πινακίδα, που γράφει: Γ'κρήθ και Γ'κάλεϋ.
Ο Ματτίας κάνει να κτυπήση το κουδούνι, αλλά εγώ του κρατώ το χέρι.
— Τι έπαθες; με ρωτά. Γιατ' είσαι έτσι χλωμός;
— Στάσου μια στιγμή να συνέλθω. Κτυπά, μ'ας άνοίγουν, μπαίνουμε.
Είμαι τόσο συγκινημένος, ώστε δεν διακρίνω γύρω μου καθαρά. Μου φαίνεται πως βρισκόμαστε σ' ένα γραφείο, όπου δυο-τρεις άνθρωποι συμμώνει σε τραπέζια, γράφουν, φωτιζόμενοι από γκάζια, που κάνουν σφυρίζοντας.
Σ' έν' απ' αυτούς άκοιτεύεται ο Ματτίας, γιατί, έννοείται, αυτός πάλι επρόκειτο να μιλήση. Στην όμιλία του άκούω πολλές φορές τις λέξεις φάμιλυ (είκογένεια), μπ'εϋ (παιδί) και Μπαρμπερής. Τους λέει βέβαια πως εγώ είμαι το παιδί, που το είχε ο Μπαρμπερής και που το ζητεί η οικογένεια του. Το όνομα Μπαρμπερής κάνει έντύπωση. Μ'ας κοιτάζουν δλοι κι' εκείνος που του μίλησε ο Ματτίας, σηκώνεται και μ'ας άνοίγει μία πόρτα.
Μπαίνουμε 'ς ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία και χαρτιά. Ένας κύριος κάθεται μπροστά 'ς ένα τραπέζι, κι' ένας άλλος, με μαύρη ρόμπα και με περρούκα, κρατώντας πολλούς φακέλλους γαλαζίτους, μιλά μαζί του.
Με λίγα λόγια, εκείνος που μ'ας έμπεσε, έξηγησε ποιοι είμαστε και τότε οι δυο κύριοι μ'ας κοιτάζουν από πάνω ως κάτω.
— Ποιός από σ'α; είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; με ρωτά γαλλικά ο κύριος που κάθεται στο τραπέζι.
Παίρω θάρρος, άκούγοντας να μου μιλούν στη γλώσσα μου, και πλησιάζω ένα βήμα.
— Εγώ, κύριε.
— Κι' που είναι ο Μπαρμπερής;
— Ήθενα.
Οι δυο κύριοι κοιτάζονται μία στιγμή, έπειτα εκείνος που φορεί την περρούκα, θυγίνει έξω.
— Άρτιον πώς; ήλθατε; ρωτά ο κύριος, που είχε άρξισαι να με άνακρίνη.
— Πιζή ε; τη Βουλώνη, κι' από τη Βουλώνη ως το Λονδίνο με το βαπόρι. Τώρα μόλις έρθάσαμε.
— Ο Μπαρμπερής σ'ας έδωσε λεπτά για το ταξίδι;
— Δεν είδαμε καθόλου τον Μπαρμπερή.

— Ποιός από σ'α; είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; (Σελ. 178 στ. γ')

— Είμαι τόσο συγκινημένος, ώστε δεν διακρίνω γύρω μου καθαρά. Μου φαίνεται πως βρισκόμαστε σ' ένα γραφείο, όπου δυο-τρεις άνθρωποι συμμώνει σε τραπέζια, γράφουν, φωτιζόμενοι από γκάζια, που κάνουν σφυρίζοντας.
Σ' έν' απ' αυτούς άκοιτεύεται ο Ματτίας, γιατί, έννοείται, αυτός πάλι επρόκειτο να μιλήση. Στην όμιλία του άκούω πολλές φορές τις λέξεις φάμιλυ (είκογένεια), μπ'εϋ (παιδί) και Μπαρμπερής. Τους λέει βέβαια πως εγώ είμαι το παιδί, που το είχε ο Μπαρμπερής και που το ζητεί η οικογένεια του. Το όνομα Μπαρμπερής κάνει έντύπωση. Μ'ας κοιτάζουν δλοι κι' εκείνος που του μίλησε ο Ματτίας, σηκώνεται και μ'ας άνοίγει μία πόρτα.
Μπαίνουμε 'ς ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία και χαρτιά. Ένας κύριος κάθεται μπροστά 'ς ένα τραπέζι, κι' ένας άλλος, με μαύρη ρόμπα και με περρούκα, κρατώντας πολλούς φακέλλους γαλαζίτους, μιλά μαζί του.
Με λίγα λόγια, εκείνος που μ'ας έμπεσε, έξηγησε ποιοι είμαστε και τότε οι δυο κύριοι μ'ας κοιτάζουν από πάνω ως κάτω.
— Ποιός από σ'α; είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; με ρωτά γαλλικά ο κύριος που κάθεται στο τραπέζι.
Παίρω θάρρος, άκούγοντας να μου μιλούν στη γλώσσα μου, και πλησιάζω ένα βήμα.
— Εγώ, κύριε.
— Κι' που είναι ο Μπαρμπερής;
— Ήθενα.
Οι δυο κύριοι κοιτάζονται μία στιγμή, έπειτα εκείνος που φορεί την περρούκα, θυγίνει έξω.
— Άρτιον πώς; ήλθατε; ρωτά ο κύριος, που είχε άρξισαι να με άνακρίνη.
— Πιζή ε; τη Βουλώνη, κι' από τη Βουλώνη ως το Λονδίνο με το βαπόρι. Τώρα μόλις έρθάσαμε.
— Ο Μπαρμπερής σ'ας έδωσε λεπτά για το ταξίδι;
— Δεν είδαμε καθόλου τον Μπαρμπερή.

— Είμαι τόσο συγκινημένος, ώστε δεν διακρίνω γύρω μου καθαρά. Μου φαίνεται πως βρισκόμαστε σ' ένα γραφείο, όπου δυο-τρεις άνθρωποι συμμώνει σε τραπέζια, γράφουν, φωτιζόμενοι από γκάζια, που κάνουν σφυρίζοντας.
Σ' έν' απ' αυτούς άκοιτεύεται ο Ματτίας, γιατί, έννοείται, αυτός πάλι επρόκειτο να μιλήση. Στην όμιλία του άκούω πολλές φορές τις λέξεις φάμιλυ (είκογένεια), μπ'εϋ (παιδί) και Μπαρμπερής. Τους λέει βέβαια πως εγώ είμαι το παιδί, που το είχε ο Μπαρμπερής και που το ζητεί η οικογένεια του. Το όνομα Μπαρμπερής κάνει έντύπωση. Μ'ας κοιτάζουν δλοι κι' εκείνος που του μίλησε ο Ματτίας, σηκώνεται και μ'ας άνοίγει μία πόρτα.
Μπαίνουμε 'ς ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία και χαρτιά. Ένας κύριος κάθεται μπροστά 'ς ένα τραπέζι, κι' ένας άλλος, με μαύρη ρόμπα και με περρούκα, κρατώντας πολλούς φακέλλους γαλαζίτους, μιλά μαζί του.
Με λίγα λόγια, εκείνος που μ'ας έμπεσε, έξηγησε ποιοι είμαστε και τότε οι δυο κύριοι μ'ας κοιτάζουν από πάνω ως κάτω.
— Ποιός από σ'α; είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; με ρωτά γαλλικά ο κύριος που κάθεται στο τραπέζι.
Παίρω θάρρος, άκούγοντας να μου μιλούν στη γλώσσα μου, και πλησιάζω ένα βήμα.
— Εγώ, κύριε.
— Κι' που είναι ο Μπαρμπερής;
— Ήθενα.
Οι δυο κύριοι κοιτάζονται μία στιγμή, έπειτα εκείνος που φορεί την περρούκα, θυγίνει έξω.
— Άρτιον πώς; ήλθατε; ρωτά ο κύριος, που είχε άρξισαι να με άνακρίνη.
— Πιζή ε; τη Βουλώνη, κι' από τη Βουλώνη ως το Λονδίνο με το βαπόρι. Τώρα μόλις έρθάσαμε.
— Ο Μπαρμπερής σ'ας έδωσε λεπτά για το ταξίδι;
— Δεν είδαμε καθόλου τον Μπαρμπερή.

(Επισκευή συνέχεται)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν ξέρω πώς βρέθηκα για μια στιγμή σ' ένα φράσι περιβόλι. Μόνη, καθισμένη σ' ένα εύμορφο κήπο, περιλεγμένο με γλασιές, κυττούσα εκθαμβη το θέαμα που εξεπλάσσετο έμπρός μου.

Με έπιασε θύγος... Πώς βρέθηκα έτσι ξαφνικά σ' αυτό το μαγικό μέρος... Ποια υπεράνθρωπος δύναμις με έφερε χωρίς να το έννοησα...

Φοβισμένη, σηκώθηκα, έτρεξα όλο το μήκος του περιβολιού... Δεν υπήρχε έξοδος! Ένας πελώριος τοίχος έχωριζε το περιβόλι και έμε από τον άλλο κόσμο!

Εξηγήτημένη, έπεσα κατά γής και άρχισα να κλαίω! Όταν σηκώσα το κεφάλι μου, είδα έμπρός μου μια κόρη άραιστή, στο κάτασπρα ντυμένη, που έστρέφετο άκίνητη.

«Ποια είσαι σύ, της φώναξα σ'ήν άπελασία μου, και ποι εύρισκομαι εδώ;» «Είσαι στο περιβόλι μου, μου άπεκρίθη, πολλοί έρχονται εδώ, διότι είμαι το άνοιγμα όλων των ανθρωπων, αλλά μόλις με γνωρίσουν, γίνονται άφαντη, διά να μη με ξαναϊδούν μερικοί άπ' αυτός πατέ!»

«Και ποια είσαι σύ, της ρώτησα πάλι από τα λόγια σου δεν φαίνεσαι να είσαι ανθρωπίνου πλάσματος.» «Είμαι η Εύτυχία!» μου άπεκρίθη.

«Αλλά άμέσως μία μεγάλη λάμψη θάμβωσε τα μάτια μου τόσο πολύ, που άμέσως... έβληθησα! (Μίμησι) Μαγική Σελήνη

σμο τ'άγγρα που μοιάζει με άναστεναγμό έτοιμοδανάτου... Σαπλωμένος στο κρεβάτι του, ό άρρωστος άκουαρχά, και με τη φαντασία προσπαθεί να δη για τελευταία φορά τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Χρυσή Άκτις

ΓΑΤΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Άνήσυχος σήμερα ό μαύρος μου γάτος: ένώ πήγε σά κεραμυδιά για να θειβάσει, έχει άλλο το νού του. Κάθε τόσο γουρλώνει το μάτια του, τεντώνει τ'αυτιά του κι άνοιγοκλει τή κόκκινη μύτη του.

Άξαφνα δύο άπ' αυτά φτερούγιασ στή γούρνα για να πιουν λίγο άπ' το κρυστάλλινο νερό. Νά μία καλή εύκαιρία για το γάτο: το σπυτάκι είναι χαμηλό και ένας πηδός ενάμισι μέτρο θά τούδινε πρόγυσμα βασιλικό!

Τα πουλάκια κελαιδούν πάλι στή μισάνοιχτη μονογυιά. Ο γάτος μένει άπαθής. Πολύ όμως άμφιβάλλω άν ή άπάθεια αυτή θά διαρκέση κι άφου στεγνώξη.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ (του Victor Hugo) Με ποιά δικτύωμα βάζετε τα πουλιά στα κλουβιά; Με ποιά δικτύωμα στερεώετε τα δάση, τις βρύφες, τα σύννεφα, τούς ανέμους από τού; τραγουδιούσάδες; Με ποιά δικτύωμα κλέβετε τη ζωή από τού; ζωντανούς αυτού; Άνθρωπε, πιστεύεις πως; Ο Θεός, ό πτεράρας, κάνει να γεννιούνται για να τα κερμάσει; σ'ό κρηφι τού παραδυσίου; Δεν κερμάει; νά ζή της ευ-

σε δάση, σε ποτάμια, γυρίσανε τον κόσμο όλο, τού κάκου! τού μαγαριτάρι που θά ταίριαζε στο στέμμα τού Βασιλέα τους πουθενά δε τού βρήκαν.

Με τα μούτρα κατεβασμένα, με καρδιοχτύπι δυνατό, γιατί καταλαβαίνανε τί τους περιμενε, γυρίσανε στο Παλάτι, όταν έαφνον το μάτι τους έπεσε σε μία πτωχή καλιβούλα που την δέοναγε όι άνέμοι.

Άνοιξη

Ω! κόρη ούρανομμάτα άθναντο κόρη γλυκειά και σ'όλους ποθητή, μάς ήρθες. Καλώς ήρθες! Προ- να σε άπολάφη κάθε άχαρη ψυχή!

Τό πράσινο τή: πάει τή φάσμα της —Άχι, να μή ιδώγαις ποτέσ'αυτό!— κι όλοι θαυμάζουν την πολλή καλομοιρία της.

Όλοι θαυμάζουν κι άγακούν έόσγια που πάντα τη χαρά γύρω σκορπάς κι όλους μαγεύουν τ' άνθια τ'ά- νοιγμένα

Με ποιά δικτύωμα βάζετε τα πουλιά στα κλουβιά; Με ποιά δικτύωμα στερεώετε τα δάση, τις βρύφες, τα σύννεφα, τούς ανέμους από τού; τραγουδιούσάδες; Με ποιά δικτύωμα κλέβετε τη ζωή από τού; ζωντανούς αυτού; Άνθρωπε, πιστεύεις πως; Ο Θεός, ό πτεράρας, κάνει να γεννιούνται για να τα κερμάσει; σ'ό κρηφι τού παραδυσίου; Δεν κερμάει; νά ζή της ευ-

Μέσα σ' αυγουστιάτικα χαράματα Πήν του καυτερού ήλιου πλάση Μέσα στή δροσιά θά ξεκινήσουμε Με τη νυχτερινή άκόμη σφρα

Τό στενό δρομύ που θά να πάσουμε Πέρα θά μιάς πάη στο περιβόλι (Καλαμιές ψηλές—ψηλές στα πόδια Κι από πάνω καλαμιένοι όλο)

Και σκυλιά, που ίσως να μιάς γουρλώσει Και να τρέξουν ν'αρθούν σ'αυτά Κι από κεί—όσο θαν άς μιάς γουρλώσει

Κι όταν πάη και φανή ό χαρούμενος ήλιος στούρανού τ' άγνό τού ζελου Χρυσές—χρυσές θάνα οι άχρίδες που Που μέσα άπ' τις καλαμιές θά σ'αυτά

Και τότε—ώ χαρές, χαρές άνέλεις Χίλια δύο πουλάκια θά ξυπνήσουν Και χαρούμενα, γλυκά κι άπέλασια Τραγουδιάκια θά μιάς κελαιδύσουν

Μά, όταν στο περιβόλι θά κονέται Τα καλάμια σώνονα άπ' τα κλάμια Άφραχτος ό δρόμος κι άπροσφύλακτος Μεσ' σ'αυτό ήλιου τα καυτερά μάτια

Τότε οι δεσποινίδες πιά θ' άνοιξουν Τό τριανταφυλλί τού παρασόλι Κι έτσι τού δρομύ, στενό μ' ήλιόφωτο

Ό καλύτερος συγγραφέας είναι εκείνος που έχει έχθρους ή άναπάλαυς: γιατί εκείνος που έχει έχθρους, είναι υποχρεωμένος να γράφη με μεγάλη έπιμέλεια, από φόβη μή βροδύν τ'όμοια έπιλήψημει οι άντιπαλοί του και τόν κατηγορήσουν.

Ένας άνδρας μπορεί να κατακρίνη ή και να κατηγορήσει τή ζωή ενός άλλου, όταν είναι βέβαιος ότι μπορεί, αυτός που κατηγορεί, να κάνει ένα καλύτερο.

ΗΚΟΣ ΠΑΓΙΟΣ... ΔΕΛΤΑ Την Κυριακή της Ορθοδοξίας, ό θεός ψάλτης της εκκλησίας έφθέτει σε κάποιο φίλο μου να κη τόν άπόστολο, γιατί τού παιδί, που τόν έλεγε τακτικά, έλειπε.

Την άρισμένη όρα, ό φίλος μας και και στέκεται κοντά στο θρόνο τού δεσπότη, και άρχίζει τή άδεια δυνατά και καθαρά: —Εβλογητός εί, Κύριε ό Θεός των Πατέρων ημών. —Κι έλα τή ψηλώνοντας τού κεφάλι, έξακολουθεί δυνατώτερα: «...Προκείμενον, ήχος πλάσιος... όλη όλη!! Τί κακό ήταν εκείνο που έγινε τότε στή εκκλησία; οι κίριες βάζοντες τή μαγιστρία της στο στόμα για να μην άκουσούν τα γέλια τους, οι άνδρες κει κάτω στο παγκάρι ξεκαρδίζονταν στα γέλια, έμεξ άδύνατο να συγκρατήσουμε τα δικά μας: Όσο για τόν ποπά, άκείνος βγάζει τή κεφαλή του άπ' την Ώραία Πόλη, και λέγει γελάοντας κι έκείνος: —Σοφία!

Κι ό νέος μας ψάλτης, χωρίς ίσως να καταλάβη τίποτα άπ' ό,τι συνέβηκε, ξεκαρδίζει τή διάβασμα. —Άδελφοί, Μωσής... κτλ.»

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (διάλογο μεταξύ περιηγητού και ξενοδόχου) Ε.—Βλέπετε αυτήν την κορυφή; Π.—Μάλιστα. Ε.—Θέλετε ν' ανεβήτε; Π.—Θέλω, βέβαια. Ε.—Άχι! Θεέ μου! Μή τού κάμεις αυτό! Έτσι χάθηκαν για μιάς προχθές δύο άλλοι, που άφου κήθησαν λίγο στο ξενοδοχείο, έπεσε στην νύχτα νά βάλουν τή άνευθον.

Π. (τρομαγμένος) Σκοτώθηκαν; Ε.—Όχι, κύριε, κατέβηκαν από την άλλη πλευρά τού βουνού. (Εκ τού Γαλλικού) Γάγος ό Παριζιάνος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ Ό Διδάσκαλος.—Τί είναι τού κοχύλι; Ό Μάθητής.—Ένα ψάρι, κερμαμένο όπως τού καρδί. (Εκ τού Άγγλικού) Βασίλη από τού Άτόμηση Εδζωνάκι

—Πήγαίνε, Δινούλα μου, στής θείας. Σε θέλει κάτω. —Μά τί με θέλει; —Τίποτα. Είναι Πρωταπριλιά και θέλω να σε γελώσω. Πήγαίνε! (Κατάλη από τού Νείλου

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ Οι προβλεπτικοί άς φροντίσουν από τούρου, να έφοδιαστούν με τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης» πριν εξαντληθούν και άλλοι όπως έπλητλήθησαν ως τούρου, και πριν άκριβήσουν περισσότερο, που και αυτό είναι πολύ πιθανόν, άφου τού χαρή όλο ένα άκριβαίει και τή τυπωτικά όλοένα ύφώνονται.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Της Α' Περιόδου (1879—1898) από τούρου, εκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχον άκόμη μόνον οι έβτης δέκα: 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος και 24ος.— Έκαστος τόμος δαχ. 5, ταχυδρομικός δε άποσταλλόμενος δαχ. 5,90 διά τού Έσωτερικόν και δε. 5,60 διά τού Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1919) ύπάρχον όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 26 εν όλω.—Έκαστος τόμος άραφός δε. 15 και ραμμένος δε. 17. Ταχυδρομική τέλη εκάστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά τού Έσωτερικόν λεπτά 50 ό άραφός και δε. 1,50 ό ραμμένος, διά δε τού Έξωτερικόν δε. 1,50 εις άραφός εις ραμμένος.

ΠΑΡΑΗΘΡΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Άθήναι, 28 Άπριλιου 1920 Ξεπερότυπον: Δέν άπαντώ εις έρωτήσεις και άπορίας, που εύκολα βρίζαι κανένας την άπάντησιν και την λάσιν σ'όν «Όδηγόν τού Συνδρομητού», άμα τόν διαβάση προσεκτικώς.

ΤΑ μάθητα λοιπόν: Παρ' όλιγον ή «Διαπλάσις» σας νά γίνη παραπάνω πύρος! Με άλλους λόγους, παρα τρία να κάμω! Αυτό συνέβη τού πρώτου περασμένης Πεντασκευής, 24 Άπριλιου, όταν τού προηγουμένου φύλλου ήταν άκόμη στο τυπογραφείο. Βέβαια που δεν θά τή λαβαίνατε τού Σάββατου! Κι ούτε ίσως τού φύλλου αυτού τού Σάββατου! Γιατί ποιά έβρισε τής «Διαπλάσεως», άν εκάτιγο τή ήμερα εκείνη τού γραφέου τής! Ο κ, Φαίδων σας διηγείται σήμερα πώς συνέβη τού θέμα της σωτηρίας. «Ας είναι! έγω πιστεύω ότι ό Θεός συλλογίσθηκε πώς χιλιάδες παιδιά θά έλυπούντο άν ή άγαπημένη τους «Διαπλάσις», ή δεύτερή τους μητέρα, πάβαινε τέτοιο κηρό, κι έβαλε τή χέρι Τού...»

Η πυρκαϊά αυτή έλαχε να εκδηλωθή άκόμα μία φορά ή άγάπη τών φίλων μου. Μόλις έμαθαν ότι εκάιγοντο σπιντα σήν γειτονία μου, έτρεξαν άμέσως άπ' όλα τή σημεία της πόλεως, να ιδούν. Κι άμέσως μόλις μπόρεσαν να πιάσουν, —μιας οι στρατιώτες είχαν πιάσει τή τετραγώνη και δεν άφταν κανένα, —ήλθαν σ'ό γραφείο μου να μ'

έπισκεφθούν. «Ός τή βράδυ, μ' όλη τή φασαρία, —γιατί, έννοείται, τού σπιντα ήταν άνω κάτω, —δεχόμουν επισκέψεις. Και τήν άλλη μέρα, και τήν άλλη... Τους ευχαριστώ όλους, όλους, για τού ζήτηρό αυτό ενδιαφέρο που έδειξατε. Ήταν τόσο παρήγορο, τόσο ενδιαφέρον για μένα, που μέσα σ' όλες μου τίς σπουδαίες, έπερε να ύποστώ κι' αυτή. Γιατί φαντάζεστε τί τράβηξα τίς ώρες τού κινδύνου... Ο Θεός να σας φυλάη, καδιά μου!»

Άγέρη τού Βουαβέρου, με μεγάλη μου χαρά έλαβα τού γράμμα σου ύστερ' από τόσο καιρό. Σ' εύχαριστώ πολύ για όλα γράφεις. Ήθελα να μάθω πώς ήθελε ή παράστασις τού «Ευρήματος» στο Ζάππειόν σας. Θα πένυχε, δεν άμφιβάλλω. Ένας νέος συγγραφέας, ο κ. Ε. Λαυκοπαρίδης, παρουσιάσθηκε μ' ένα βιβλιαράκι, που περιέχει τή πρώτη του διηγήματα. Είναι πολύ εύρατα, (αλλά για μεγάλους) κι' ό Ξενοδόχος, που ό νέος συγγραφέας τού τ' έφερε να τή διαβάση χειρόγραφα τους έκαμε ένα πρόλογο. Ο φίλος μας Άντισθένης, έμα είδε βιβλίό νένου με πρόλογο τού κ. Ε., άμεσως τή άγόρασε. Και τόσο εύχαριστήθηκε, τόσο ένθουσιασθηκε από τήν ανάντησιν, ώστε όλο τού τή σημειώνω γράμμα είναι άπερωμένο σ' αυτό τόν ένθουσιασμό! Ευχαριστείτε τόν κ. Ε. για τού καλό που έκαμε και στο συγγραφέα και σ'όλους άλλους.—Μά ήταν χρέος τού να τή κάμη! Τή στιγμή που τού παρουσιάσθηκε ένας νέος διηγηματογράφος τόσο καλός, όφειλε, σαν παλιός αυτός, να τόν παρουσιάση και να τόν συστήση.

Πολλά σου συνέβησαν, βλέπω, Γιούτα! Αλλά άφου ήταν περαστικά δεν πειράζει. Γράφε μου τώρα συχνότερα. Όποτε έσαι: τού ύπόλοιπο της συνδρομής σου τού στέλεις άπό χιρήματα, που σου έδωκαν οι γονείς σου για γλυκά. Μά και τί άλλο πιά «γλυκό» από τή «Διαπλάσις» σας. Και ποσα παιδιά δεν κάνουν την ίδια εύχνη! Άντι να ξεθεύουν όλα τους τα λεπτά στα Ζαχαροπλαστεία, τή φυλάει, τα μαζεύουν, και πληρώνουν τή συνδρομή τους στή «Διαπλάσις» ή αγοράζουν παλαιούς τόμους.

Μισοπαρμένο Άστέρη και Μαγεμένη Ρεβαμίδα, πολύ μου εύχαριστήσαν τα γράμματα που μου γράφατε μαζί κι' επιθυμώ να τού κάνατε αυτό συχνότερα. Δέν είναι όμως και σήση άνάγκη να ξερατάται έτσι ή μία από τήν άλλη. Νομίζω ότι μπορείτε να μου γράψετε και χωριστά ούτε θά έπηρεάζε αυτό τή μεγάλη σας εύλία, που τόσο τήν κερμαίνω.

Τέτοια επίδημια. Καλαματιάν Λουλοβά, ύπ' όψη τελευταία και σ'αυτά Άθήνας. Μην άμφιβάλλης ότι τα γράμματα σου μου προέβησαν τήν πολύ μεγάλη ευχαριστήσση. Κανένας άπ' αυτούς τους διαγωνισμούς δεν κατηγορήθη και θά προσηύχον άριστους τούρου που πλησίσον αϊ διακοπής.

Η Καρέλλα (που έλαβα τήν έπιταγή της κι' έστέλεσα τας κερμαγέλιες της), μου γράφε σ' όραίο της γράμμα κι' αυτό: «Προχθές έλέγαμε για τή συνδρομή που ηυέθη με κάτω φίλες μου. Όλες είμαστε σύμφωνες κι' εύρίσκουμε τήν άδίκη δικαιοσύνη. Μάλιστα δε μία φίλη μου, που είναι κι' ή άγοράστριά μου, είπε: Έγώ, άχι, δεκα

λεπτά περισσότερο, αλλά και κενήτα θά είμαι, για ν' απολαμάνω τή ευδίαπλασι!» Αυτό για ν' ιδής τήν άγάπη που σου έχουν οι συνδρομηταί σου, άν και τήν έβρεις έσύ καλά...

Νά πούμε κι' άλήθεια, Κοιμώσο, κι' έγω άργώ καμιά φορά να έκτελάσω μία παραγγελία ή ν' άπαντήσω σ' ένα γράμμα, αλλά είμαι δικαιολογημένη από τού άφάνταστο πλήθος τών παραγγελιών και τών γραμματίων που λαμβάνω. Έπρεπε να έχω όλο γραμματείες, που βέβαια τά μέσα δέν μου τού επέτρεπον. Και πάλι δέν καθυστερού, παρα τήν έποχή της μεγάλης συσσώρευσεως, δηλαδή στα τέλη και σ'αυτά άρχής τού έτους. Έ, τί έγιναν τού κοσμοπολιτικά σου «Σελίδα» και «Στέντζος»;... Τά βρήκες;

Τι να σου πώ τώρα, Φαντάζο; Πώς να παραδώ τόν κανονισμό και να σου γράψω έδώ κρίση για κομμάτια που μου στέλνεις για τή Σελίδα; Όλοι θά είχαν τότε τήν ίδια άξίωση και θ' άναγκαζόταν να γυρίσω στο πρώτο στάση των έγγραφων και τών άπορρήφων, που τού έφερα γιατί δέν ήταν καλό. Σε παρακαλώ λοιπόν να εύχης λίγη ύπομονη και, άν τή κομμάτια σου είναι καλά, κατά π'όσον πιθανότητα θά τή έδη δημοσιεύωμαι και τότε θ' άκούσθαι και τή γνώμη μου γι' αυτά. Άν πάλι περάση καιρός και δέν τά ιδής, στείλε άλλα... καλύτερα.

Νύση Άντ, κι' έγω αισθάνθηκα χαρά που άποφάσισες να μου γράψης. Στην άπορία σου άπαντώ ότι με τήν άξία που γίνεσαι κανείς και συνεργάτης μου. Μήπως δέν έβρισαν τόσος; Ο Τέλλος Άγρας, ή Ε. Α., ό Ι. Καρβύνης κτλ; Και θά γίνουν άκόμη κι' άλλοι πολλοί. Όποτε έμεις μέλλον... μη σούβναι.

Χαίρω πολύ, Άγγελε Χρόσο, που ό Προσκοπισμός στην πόλη σας εισήχθη κι' εις τας λατρείας ήρωικών τάξεων. Συμφωνώ δε έντελώς ότι ό Προσκοπισμός είναι μία μεγάλη ιδέα και πρέπει να εκπληθώ παντού, εις όλα τή μέρη και σ' όλες τίς κοινωνικές τάξεις και μάλιστα τώρα που ή Πατρίδα μας, καθώς δε, γίνεσαι πελώρια... Μέρησε και τή ψευδονμία ή Βασιλική. Κατά τή στατιστική της, ένκολλησαν 417, τού 265 για άγρία και τού 152 για κορίτσια. Και άναμώθηκαν 269, τού 152 για άγρία και τού 117 για κορίτσια. Βλέπεις λοιπόν—προσθετα ή Βασιλική,—πως κι' έδώ τή κορίτσια έμαζευε πίσω. Τι να γίνη! Όσο για τήν Πρωταπριλιά που δέν μνησθήκα... τού φάρι, τήν πληροφοριό ότι τή ήμερα εκείνη έτυχε να έχω συνάχη.

Μουσική, τή λεπτά που λέγεις για ήταν μέσα στο γράμμα σου. Ναι, για σένα ένκερήθη στο 16ο φύλλο αυτού τού ψευδονμίου και άν δέν συμφωνούν τα άρχικά, θά έγινε τυπογραφικόν λάθος. Από τού Παράλληλογραμμικόν άριθ. 223 τίποτα δέν λείπει.

Άδότη Παγγιάς, σου για τού πρώτου, σε παραπέμπω εις τήν παραπάνω άπάντησή μου προς τόν Φαντάζο. Για τού δεύτερο, σε βέβαια ότι τού ψευδονμίου δέν υπήρχε σ'έκείνο τού Π. Π. Πνεύμα και γ'αυτό τού έβαλα χωρίς. Μπορεί τούρα να τού είγες στο γράμμα, με τού οποίου μου τού έστειλες; Αλλά δέν άρκεά. Τό ψευδονμίου πρέπει να τού γράψης σε κάθε τί που μου στέλνεις. Γιατί τού κάθε τί φυλάγεται άμέσως χωριστά: αλ-

